

teresser sammen i et saadant Forhold, som man anfaae for rigtigt, for at de kunde holde hinanden Egevaegt, og, vel at mærke, som man anfaae for rigtigt, for at ikke den Bestemmelse i Grundloven, der dog ikke maa glemmes, at det er under Statens Tilsyn, at Communerne have Ret til at styre deres egne Anliggender, skulde gaae aldeles bort. Vel veed jeg, at dette Statshensyn ikke ligefrem kan fyldestgjøres ved en større eller mindre Brede af Valgbasisen; men jeg holder mig ikke destomindre overbeviist om, at man har gjort vel i, paa de Steder, hvor man ikke er istand til at kunne udføre noget egentligt Statstilsyn, at benytte en noget mindre bred Basis for Valgene; det er Noget, som vil findes gennemgaaende i vor hele kommunale Bygning. — Jeg maa være enig med den ærede Taler (P. Pedersen), som sagde, at han ikke saa, af hvad Grund den ærede Forslagsstiller ikke havde taget Kjøbstadcommunerne og Kjøbenhavn med, idet heller ikke jeg seer, at der er nogenjomhelst Grund til at forandre Valgrundlaget for Landets Vedkommende, medens man lader det blive ved det Bestaaende i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. Naar man seer hen til den kjøbenhavnske kommunale Ordning, vil man finde, at man ikke der har denne Tvedeling; man har en temmelig betydelig Valgretsconfus, men ikke Tvedelingen, og hvorfor ikke? Fordi den ikke er nødvendig, idet der er en velorganiseret Magistrat, hvorhos Staten har en særlig Tilsynsmand for selve Communen. I Kjøbstadcommunerne var man nødsaget til at have den dobbelte Inddeling, fordi man maa have den hele Organisation i selve den kommunale Forsamling; men i Betragtning af, at man ogsaa der har en særlig Embedsmand, hvis Stilling dog ikke er den samme som Overpræsidentens i Kjøbenhavn, gif man videre, idet man overlod den almindelige Valgret Valget af den større Halvdeel af Forsamlingen. Ganske det Samme er Tilfældet med Amtsraadene, idet

Staten ogsaa der har sin Tilsynsmand, og derfor fandt man ingen Vanskelighed ved der at indrømme, at den bredere Valgbasis tog den større Halvdeel, medens man med Hensyn til Sogneforstanderskaberne, hvor det næsten er umuligt at føre noget Tilsyn, nøiedes med at give den almindelige Valgret den mindre Halvdeel. — Der er endnu en Betragtning, som ganske vist er berørt af flere ærede Talere, men som jeg dog maa drage noget frem, fordi man efter min Formening ikke fyldestgjørende har belyst Forholdene, som de virkelig ere; det er Spørgsmaalet om, hvorledes Stillingen var i 1867, da Communalloven foresaa til Behandling her i Thinget. Jeg troer, at det var en rigtig Erkendelse, der ledede dette Thing og det da nedsatte Udvalg til at ønske at faae Valgbestemmelserne optagne i Communalloven; thi det er for mig en Sandhed, som ikke kan modsiges eller afvises, at den kommunale Bygning ikke alene bestaaer af den Myndighed, der gives den, men ogsaa væsentlig af den Valgbasis, der gjælder for den Forsamling, hvem Myndigheden indrømmes. Det er altsaa efter min Overbeviisning den forstandige Forudsetning for, at man vilde have Valgbestemmelserne optagne i selve Communalloven, men man maa da ogsaa finde sig i Consequenterne, det vil sige, finde sig i, at der af den nuværende Indenrigsminister ligesom af den daværende gjøres Modstand imod, at man piller den ene Side af den kommunale Organisation ud og forandrer den, medens man derimod fastholder den anden Side. Det er visstelig saa, at den tidligere Indenrigsminister ikke forlangte, at disse Valgbestemmelser skulde optages, men det er ogsaa vist, at han forlangte, at de ikke maatte forandres, naar han skulde være med til at give Communerne den Myndighed, som han indrømmede dem i det Lovforslag, der senere blev til Loven af 6te Juli 1867. Vil man altsaa beholde Myndigheden for de kommunale Forsamlinger, maa jeg ansee det for utilstede-